

CRISTINA CALDERER

Infants bastoners participen en les col·les de cultura popular de Sabadell.

Pares que hi arrossegueu els fills, fills que hi arrossegueu els pares... Comunitats en les quals s'aprèn a conviure, a col·laborar i a fer país entre faixes i espardenyes, i que ofereixen a tothom una festa propera, generosa, arrelada i bategant. Que eduquen, socialitzen i cohesionen. Les col·les de cultura popular i tradicional catalana acullen els infants amb els braços oberts i els obren de bat a bat les portes d'un castell de llum, foc i construcció –i de moviment, coloraines i somriures–, aixecat sobre una pinya sòlida: l'autenticitat, la simplicitat i l'honestetat de la festa de la gent per a la gent. Els Segura Artigas, els Olivé Codina i els Villalón Salanguera han triat, respectivament, els Castellers de Sabadell, la Colla Bastonera de Sabadell i els Gegants de la Concòrdia, però només són una petita mostra dels milers de cases en les quals la passió per fer vibrar els carrers i les places ha captivat, si més no, dues generacions. I si deixeu de mirar-vos-ho des de lluny i us hi fiquen?

OPINIÓ

CRISTINA GUTIERREZ LESTÓN
Educatora emocional

L'inici de curs també els entrena per a la vida

Comença el curs i, amb ell, les famílies posen en marxa una maquinària gairebé perfecta: la motxilla de la marca de moda, els llibres meravellosament forrats, els horaris quadrats al mil·límetre i els grups de WhatsApp a ple rendiment. Intentem anticipar-nos a tot perquè els nostres fills comencin l'escola tranquils i sense dificultats. Però, de vegades, en aquest intent legítim de protegir-los els estem desprotegint, literalment, perquè eliminem el que més els ajudarà a fer-se forts: les petites contrarietats diàries. L'inici de curs és un moment magnífic per entrenar la resiliència, sobretot quan no els ha tocat el mestre que esperaven o el seu millor amic està en una altra classe o tothom diu que serà un curs complicat.

Sapiguem que la resiliència no sorgeix del no res, sinó que és una competència que s'ha d'entrenar, com fan els arbres, que es tornen més forts quan bufa el vent perquè, amb cada sacsejada, les arrels aprenen a subjectar-los més i millor a terra. Amb els infants passa el mateix: no construeixen fortalesa quan els evitem incomoditats, sinó cada vegada que se'ls posa un límit, quan han de tolerar un "no", quan s'han d'adaptar a aquell mestre o quan s'adonen que la vida no sempre serà com ells volen.

És curiós, perquè vivim en una societat que parla molt de l'èxit; celebrem les victòries, els bons resultats, els notables i els excel·lents. I per algun motiu fem desaparèixer la derrota, que també existeix, malgrat que ho amaguem perquè ens resulta incòmode o ens fa ràbia. Educar els fills també en la derrota és imprescindible, perquè un infant que sempre guanya (si els adults els

hi anem adaptant les normes) no se sent més segur, sinó que pot créixer pensant que només és valuós quan té èxit.

A la meua feina veig que hi ha dos tipus de pares: els que preparen el camí per al fill i els que preparen el fill per al camí. Els primers intenten treure totes les pedres abans que l'infant hi arribi. S'avancen a tot i parlen amb el mestre o els companys, no sigui que tingui un problema, o porten corrents el material oblidat, justifiquen els errors i eviten qualsevol situació que pugui provocar un mínim de frustració. I la criatura acaba creient que, sense l'ajuda dels altres, no pot ni podrà.

Quan un fill arriba a casa amb una dificultat, el primer impuls acostuma a ser solucionar-ho. Canviem el "què puc fer jo?" per un "què necessites tu per intentar-ho?" o "quines opcions tens?" o "en quina part necessites ajuda?" Acompanyar és quedar-nos a prop mentre ho intenta. Rescatar és fer-ho nosaltres perquè no pateixi, desaprofitant una oportunitat fantàstica per entrenar-lo en aquelles habilitats que necessitarà per anar per la vida, com l'autonomia, responsabilitat, autoestima o valentia.

Aquest setembre no posem el focus en preparar un inici de curs perfecte, sinó en ser pares i mares entrenadors per a la vida. Comencem deixant-los l'espai perquè s'organitzin els seus horaris (quan s'aixecaran, quan prepararan la bossa o faran els deures...), permetem que s'equivoquin forant els llibres i que, quan perdin, sentin que segueixen valent el mateix. I convertim les pedres del camí que tant ens desagraden en els esglaons que els permetran pujar, allà a dalt, on habiten els seus somnis.

PERE VIRGILI

